

Arrest

**nr. 97 461 van 20 februari 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 28 juni 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. M. MANESSE, die *loco* advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. X van 14 juni 2011 het beroep heeft verworpen.

Op 14 februari 2011 wordt verzoeker ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. X van 14 juni 2011 het beroep heeft verworpen.

Op 23 december 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.12.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

N., M.(RR.: ...)

nationaliteit Marokko

geboren te Douar Mgaad Ras op (...)1977

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 08.05.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 28 juni 2012 wordt verzoeker tevens ter kennis gebracht van een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 09/05/2012,

wordt aan N., M. (M)

geboren te Douar Mgaad Ras (Marokko). op (...)1977,

van MAROKKO nationaliteit, verblijvend: (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 28/07/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1),

tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad werpt ambtshalve de exceptie van gebrek aan belang op wat de tweede bestreden beslissing betreft, daar een eventuele nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten niets af doet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een hem op 14 februari 2011 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is eveneens genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en steunt op het motief dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten doordat hij niet in het bezit is van een geldig visum. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder dat voormeld bevel werd aangevochten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 63 034 van 14 juni 2011 het beroep heeft verworpen. Dienvolgens is het voormeld bevel definitief en principieel uitvoerbaar.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert voor hem geen nut op, omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 februari 2011 kan uitvoeren, vermits deze definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

de motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

“de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981, 1722).

Artikel 9 ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen, indien hij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen;

Hierdoor moet de ziekte een zekere ernst vertonen en men moet aantonen dat er geen adequate behandeling voor die ziekte in haar land van herkomst bestaat;

De bestreden beslissing, zoals het hieronder blijkt, berust op een verkeerd, tegenstrijdig motief en dient derhalve vernietigd te worden;

De gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie en asielbeleid heeft zich hoofdzakelijk gebaseerd op het negatieve advies van de arts-attaché met betrekking tot de medische toestand van verzoeker;

Er dient vastgesteld te worden dat de motivering van het advies van de arts-attaché in casu kennelijk foutief;

Indien de gemachtigde van de minister van migratie- en asielbeleid naar een advies verwijst, dan dient dat advies zelf correct gemotiveerd te zijn;

In die zin besliste de Raad van State in het arrest van 28/01/2004 het volgende:

Indien de verwerende partij meent dat een verwijzing naar dit verslag een voldoende en afdoende motivering van het medische luik van haar beslissing zou uitmaken, moet worden vastgesteld dat het betrokken verslag zelf niet afdoende is gemotiveerd. (R.v.St. 28/01/2004 nr. 127.504, T. Vreemd. 2008, afl. 2, 135;)

Uit het advies van de arts-attaché blijkt niet dat de medische aandoening van verzoeker onderzocht werd. De arts beperkt zich tot de stelling dat het medische attest van verzoeker de ernst van de aandoening niet toont.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur dd. 08/05/2012 blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het voormelde gedetailleerd medisch attest blijkt duidelijk dat de aandoeningen van verzoeker ernstig zijn (sévère).

Uit het kwestieuze attest blijkt tevens dat de behandeling levenslang is.

In zijn advies heeft de arts-attaché ook geen rekening gehouden met de medicatie (behandeling) van verzoeker waaruit de ernst van zijn aandoening ook zou blijken.

Men dient vervolgens vast te stellen dat de arts-attaché helemaal niet reageert over het feit dat Dr. C. stelde dat de frequentie van de epilepsie zal toenemen.

Zonder enig onderzoek besluit de arts dat de aandoening niet ernstig was.

Gelet op het essentiële karakter van de voormelde elementen uit het medisch attest van C. diende de gemachtigde van de staatssecretaris van migratie- en asielbeleid te controleren of het advies waarnaar men verwijst daarmee rekening had gehouden.

Door de juistheid van het advies waarop de beslissing berust niet te controleren, schendt de gemachtigde van de minister van migratie- en asielbeleid het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel;

Uit al het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 evenals de beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel schendt;

In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.

De nietigverklaring van de bestreden beslissing dient derhalve uitgesproken te worden;”

3.2 De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van het voorzichtigheidsbeginsel, moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing *“berust op een verkeerd, tegenstrijdig motief”* nu de motivering van het advies van de arts-adviseur kennelijk foutief is.

Uit artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet blijkt dat verweerder een aanvraag onontvankelijk kan verklaren *“4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”*.

In casu heeft verweerder het advies van de ambtenaar-arts opgevraagd op 7 mei 2012 en hiertoe de door verzoeker ingediende medische stukken aan de arts-adviseur overgemaakt. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 december 2011 in bijlage een medisch getuigschrift van 28 november 2011 voorgelegd.

Vervolgens blijkt uit het advies van 8 mei 2012 dat de arts-adviseur het medisch getuigschrift heeft geëvalueerd en besloten dat de door verzoeker ingeroepen aandoeningen niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. In het medisch advies van 8 mei 2012 wordt door de arts-adviseur immers het volgende gesteld:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.12.2011.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 28.11.2011 blijkt dat noch de aangehaalde epilepsie, noch de aangehaalde anxiodepressie van aard zijn om een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

In tegenstelling tot verzoekers bewering in het middel blijkt uit het advies dat de arts-adviseur wel degelijk de medische aandoeningen van verzoeker heeft onderzocht, met name de aangehaalde epilepsie en anxiodepressie. Verzoeker laat na het motief te weerleggen door de loutere verwijzing naar het door hem voorgelegde medische attest dat reeds is beoordeeld door de arts-adviseur. Hij verwijst opnieuw naar de medische aandoeningen en de vermeldingen in het medisch getuigschrift betreffende de behandeling en eventuele gevolgen bij stopzetting van de behandeling. Uit het advies blijkt evenwel dat de arts-adviseur het medisch attest aan zijn beoordeling heeft onderworpen. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat hij het niet eens is met de beoordeling van zijn medische aandoeningen door de arts-adviseur volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen.

Naar aanleiding van voormeld advies heeft de gemachtigde van de staatssecretaris finaal geoordeeld: *“Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. In wezen beperkt verzoeker zich in het middel tot het bespreken van de in de bestreden beslissing gedane feitelijke vaststellingen en het geven van een eigen versie zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij of de arts-adviseur. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Verzoeker maakt derhalve met zijn grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verweerder beschikt krachtens artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verzoeker maakt derhalve de schending van het voorzichtigheidsbeginsel evenmin aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN